

LBRIS

We know
books

Editor: Ion Bargan

Coperta - un concept "..."

Grafică: Daniel Șorban

Tehnoredactare: Andrei Dorgan

DESCRIEREA CIP A CAMEREI NAȚIONALE A CĂRȚII DIN REPUBLICA MOLDOVA

Ștețco, Ramona.

Zidurile minții mele / Ramona Ștețco ; grafică:

Daniel Șorban. - Chișinău : Bestseller, 2023 (Universul). - 195, [1] p.

ISBN 978-9975-77-474-1.

821.135.1-3

Ș 84

Librăriile Bestseller din Chișinău:

Unic, etajul 1

Gemeni, etajul 1

Toro Center, etajul 1

Botanica: Jumbo, etajul 1

Buiucani: str. Nicolae Costin 56

Ciocana: bd. Mircea cel Bătrân 32

Centru: str. Pușkin 35

Telecentru: str. Drumul Viilor 36/1

Pentru comenzi:

www.bestseller.ro

www.bestseller.md

Tipărit la Universul

Zidurile minții mele

Ramona Ștețco

 @ramona_stetco_

Artist Grafic:

Sorban Daniel

 @daniiii._sor

CUPRINS

1. <i>Vă invit în lumea mea</i>	11
2. <i>Înapoi în clasa a 7-a</i>	19
3. <i>Viața capătă formă</i>	43
4. <i>Valentin</i>	59
5. <i>În ziua de azi...</i>	73
6. <i>Familia...</i>	89
7. <i>Vara 2020</i>	117
8. <i>Sufletul unei boboace</i>	149
9. <i>Dincolo de ziduri</i>	169

Mă simțeam un om fără talent...

*Toți pictează, desenează,
cântă și dansează...*

Eu...?

*Deodată,
am descoperit cea mai frumoasă artă:*

~ LITERATURA ~

Să scriu o carte?

*O carte nu este doar o adunătură de pagini.
Pagini... cu o mulțime de litere aruncate la
întâmplare...*

*Cartea este cea care ne luminează mintea,
ne trezește o mulțime de idei... Călătorim într-o
altă lume de unde putem lua roadele învățaturii!*

Depinde de carte și de cititor!

Pentru mine, adolescența nu era cea mai frumoasă etapă a vieții. Auzeam despre adolescență că este o perioadă grea pentru fiecare. Chiar atât de mare este acest „calvar” numit adolescență? Eu pot percepe adolescența ca o perioadă în care apar schimbările fizice. Toți se plâng – vai ce suferință pe ei... Atât de multe inimi frânte și atât de multe iubiri spulberate... Mă uit în oglindă și îmi adresez mii de întrebări ce par a fi fără răspuns – evident, toate sunt legate de înfățișarea mea. Mă uit în oglindă și văd un copil tânăr... Cum adică un copil tânăr? Poftim? Poate un copil să fie bătrân? În mintea mea toate sunt amestecate. Văd o fată, o tânără, o puștoaică ce își pune sute de întrebări până și despre coșurile de pe față. Mă uit, văd o pitică de 1.52, care, aparent, devine adolescentă. Cumva îmi dă de gândit această perioadă, dar ce pot face? Ce prostie... Iar gândesc mai mult decât trebuie și despre ce nu trebuie.

Las toate gândurile mele care nu par a fi mai mult decât inutile și îmi vine o idee... Intru în cameră, arunc un caiet pe pat și încep să scriu. Vreau să am un jurnal, un simplu caiet de pătrățele, pe care să scriu toate bazaconiile care îmi trec prin minte. Cine știe? Poate pe viitor va fi o carte... AȘ VREA EU!

Cu ce să încep? Hmmm... Cum să-i pun nume acestui jurnal plictisitor? Trăirile adolescenței?

1. Vă invit în lumea mea

Lumea mea este una în care doar eu trăiesc. Un tărâm întunecat, greu de străbătut, dar pășesc încet... încet... înspre... Nu știu unde merg...

Lumea mea este una cuprinsă de imaginație. În capul meu anotimpurile alcătuiesc întotdeauna un peisaj uluitor. Nu doar Moiseiul este o comună uluitoare, dar și imaginația mea ia uneori o întorsătură de-a dreptul bizară. Mă inspiră tot din jurul meu și în orice pot vedea o continuitate. Sunt ciudată, nu?

PRIVIȚI!

Toamna... Copacii încărcăți cu frunzele arămii care se desprind una câte una. Atâtea gânduri pe care le pot asocia cu acest anotimp ce avea să-mi aducă schimbarea. Fața mea de copil privea cu amărăciune cum totul se prăbușea în jurul meu. Ce ușor cad frunzele, câtă durere și emoție provoacă! Vara cea călduroasă cu ale sale roade era sfârșită... deja bătea la ușă TOAMNA.

Merg încet ținând în mâini câțiva trandafiri roșii. Pășesc încet pe aleea udată de ploi... Școala cea mare mă așteaptă, iar. Sunt încântată să merg la școală, dar există ceva în mine ce-mi spune că nici acest an școlar nu va decurge așa cum mi-am propus. Mă cuprinde un fior, parcă o amintire. Mă arde mai tare decât focul. Mă apropii încet de „închisoarea” elevilor. O mulțime de elevi în jurul meu. Nu știu de ce sunt atât de entuziasmată, dar, totodată, tristă.

Nu îmi înțeleg stările absolut deloc... Îmi amestec toate gândurile. Parcă nici colegii mei nu mă fascinează ca în anii precedenți. Oare să fie de la acest anotimp care îmi provoacă tristețe de fiecare dată? Poate... sau... de la gândirea mea de „adolescență”? Oare așa e? Nu știu ce este adolescența asta, deja mă strică!

Vedem!

Colegii mei stăteau lângă scările școlii, ținând în mâini flori și diverse tipuri de ciocolată. Nu admiram florile pe cât admiram entuziasmul lor. Cam prea fericiți erau, nu înțeleg de ce. Toți cei prezenți aveau o stare mult prea bună, în comparație cu a mea. Stau și încerc să admir și eu câte ceva din jur – poate reușesc să mă adaptez situației. Încerc să îmi privesc fiecare coleg în parte. Printre ei am putut observa cu ușurință zâmbetul molipsitor al Giuliei. N-ai cum să nu râzi. Ea este o persoană care emană fericire.

– Salut, Mona! Mă bucur să te revăd!

– Salut, Giuli!

Încă nu eram obișnuită să vorbesc cu ei, să îi salut, să îi privesc. Brusc, parcă nu mă mai simțeam în plus față de ei. Motivul... Vă mai prezint câte ceva din începutul clasei a 8-a, după care vom traversa trecutul meu, sentimente... Vom străbate mări, posibil și oceane... Ne vom bloca în fața multor stânci pe care le vom zdrobi în final. Ne vom vedea captivi în spatele unor ziduri mari, întinse. Totul în lumea mea, totul imaginar, dar pe de altă parte, 100% real. Îmi văd colegii. OH... Am trecut și peste asta...

Mi-am salutat ceilalți colegi, dar tot era ceva! Am intrat în sala de clasă împreună cu părinții.

– Bun venit în noul an școlar, dragi elevi! Mult succes în acest an! Să învățați cât mai mult, deoarece vă așteaptă examenele! Aceste examene vă vor decide viitorul. Trebuie să puneți bazele unui comportament cât mai matur, deoarece liceul nu o să fie precum școala generală. O să fiți susținuți cu mult drag de toate cadrele didactice. Colegii mei doresc ca voi să fiți generația de aur a acestei școli și să dați dovadă de seriozitate, ambiție și perseverență.

Clasa a 8-a... Ultimul an...

Toată lumea era schimbată, până și școala. Culoarea pereților era altfel, curtea altfel, până și acoperișul. Acei pereți învechiți, cu vopseaua uscată de razele soarelui... Curtea școlii împrejmuțată de gardul rupt peste care fugeam noi la magazin. Persoanele din jurul meu erau, privite de ochii mei, mult mai mature. Toți din jurul meu sunt schimbați, doar eu am ceva ce mă apasă.

Seara stăteam în pat și îmi adresam aceleași întrebări ce păreau a fi fără răspuns. Brusc mă lovesc acele răspunsuri lungi și complicate. Nici acelea nu erau tocmai cum trebuie, fiind întortocheate, incomplete. Stăteam singură și îmi vorbeam:

– Clasa a 7-a a fost un an școlar dezastruos, dar toamna ce vestește? Exact! Toamna îmi amintește de începutul meu. Ce început? Începutul meu de a fi o altă persoană. Mi-am dăruit vise, așteptări, realizări... Acest început spune totul.

Mă gândesc mai bine la ce trebuie să fac. Mi-am construit ziduri peste care să nu pot trece. Tot ce era dincolo de ele s-a prăbușit. M-am închis în mine și am

țipat îngrozitor. Nu înțelegeam de ce pot râde, în timp ce totul se prăbușește în mine. Copilăria mea, viața mea, nu păreau a fi mai diferite până când să aud de la unii colegi:

– Pleacă! Tu nu ai mamă! Nu ai de ce să stai printre noi!

Aceste vorbe au durut adânc...

Lipsa mamei mele, încă de la vârsta de 4 ani, nu credeam că mă poate diferenția de ceilalți. Nu puteam cumpăra ceea ce ei au. Nu sunt cea mai bogată persoană din lume, dar am bani. Puteam fura până și salariul tatei, nici măcar cu toți banii din lume nu puteam cumpăra iubirea părinților mei. Eram la fel ca ei... doar că... aveam un gol. Eram ca un puzzle din care lipsea o piesă. În toate momentele din viața mea eram doar eu, total paralelă cu ceea ce se întâmplă în jurul meu. Chiar atât de tare poate conta prezența unui părinte în viața unui copil? Fiecare vorbă s-a lipit de sufletul meu fragil și, oricât aș fi încercat să le dezlipesc de acolo, tot nu reușeam. De-a dreptul aiurea... Colegii, nici cu cea mai mare bunătate, nu pot înlătura traumele pe care le-am trăit din pricina comportamentului lor. Nu am cum să cumpăr timpul... Nu am cum să aleg familia în care să mă nasc. Nu sunt eu vinovată de modul în care am crescut și pentru temperamentul meu.

În timp ce mă gândesc la toate aceste bazaconii, privesc desenele mele cum stau aruncate în dulap... Tindeam să desenez personajele din desene, dar toate sub o formă tristă. Chiar așa sunt? Am doar 13 ani... Cred că nimic nu mă ucide mai tare decât propria gândire! O viață cred că voi spune asta. Am o gândire prea complexă, pe care eu nu

o pot stăpâni. Mă acuz zilnic și iar îmi dau dreptate. Încerc să schimb ceva și iar renunț, cad ca un pui de pasăre care încearcă să zboare pentru prima dată. Mă gândesc, parcă fără oprire...

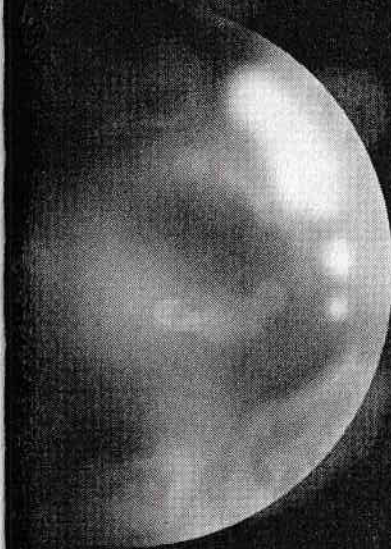
Brusc, momentul meu de îngândurare era tulburat de un glas apăsător:

– Monaaaa! Hai că ai treabă!

Copilăria mea chiar poate fi asociată cu o închisoare în care singură m-am închis... chiar așa? Caut cheia închisorii de atâția ani, dar nu... Tot aici, tot captivă. Nu înțeleg dacă sunt victima familiei mele sau dacă eu sunt propriul agresor. Sufletul meu este ceea ce eu nu înțeleg și nu voi înțelege vreodată. Mă chinuiam din răspuțeri, dar fără succes. Nici măcar injuriile la adresa mea nu le puteam opri cu tăcerea. Fiecare vorbă se lipea adânc de sufletul meu încă mic și neînsemnat. Înot într-o mare fără sfârșit, încercând să-i găesc malul. Sunt urâtă, proastă, neînțeleasă, nu sunt capabilă de nimic în viața asta. De ce? Mă scufund în marea mea de gânduri. Mă adâncesc în ea fără să pot ieși la suprafață... Oare mă subestimez atât de tare? Ba mă admir, ba mă urăsc... Cred că nici eu nu știu ce vreau. Sunt încă mică, o simplă elevă care ar trebui să se îngrijeze doar pentru examene, după cum tot spun profesorii...

V-aș face și pe voi să înțelegeți, dar nu mă înțeleg nici eu. Mi-e ușor să scriu, mi-e greu să vorbesc. Tăcerea mascată prin zâmbet și prin aiurelile copilăriei sunt punctele mele forte. Nimeni nu ar putea spune despre mine că, de fapt, sunt un copil anxios, deoarece par a fi sociabilă. Eu îmi cunosc anumite laturi, iar pe unele dintre ele încă încerc să le înțeleg. Dacă eu nu mă înțeleg, atunci cine o poate face?

Vă invit
în lumea
MEA

Alexander

domiiii...scn

2. *Înapoi în clasa a 7-a*

Timpul, în colaborare cu gândirea, rezolvă toate problemele. Rănile sufletești se vindecă, iar cicatricile rămân doar amintiri.

Dacă toamna în inima mea însemna doar o traumă din anumite motive, atunci iarna ce ar trebui să fie? Doar câțiva fulgi ce cad pierduți? Îmi poate îngheța sufletul? Vremea chiar poate să mă reprezinte? Nu sunt meteorolog, nici astrolog... sau? Lăsând prezentul, clasa a 8-a, ar trebui să mă gândesc mai bine la motivul care a declanșat toată această acțiune, tot acest conflict, în mare parte, exterior. Acum dau o fugă prin trecutul meu, clasa a 7-a.

Totul a început dintr-o singură glumă la școală. La acea vreme eram prietenă bună cu un băiat pe nume Alin, eram destul de apropiați ca gândire. Ba chiar acceptam glumele colegilor, nu realizam că ei, de fapt, își bat joc de mine. Eu râdeam neîncetat, deși nu aveam nici cea mai mică idee la ceea ce fac referire colegii mei. Mă vedeau iubita unui băiat pe care-l știu doar din vedere. Ce-i drept, l-am și plăcut pe acest Alin. Dar, iubirea nu este un motiv pentru care ei ar trebui să intervină în viața mea în mod abuziv. De ce? Ce am făcut? O prietenie poate genera atât de multă bătaie de joc? Poate l-am plăcut, dar am putut face ceva? Alin a reacționat... Ceea ce i-a aprins și mai tare.

Strigau după mine, dar niciodată folosindu-mi numele. Mă strigau pe numele lui Alin sau îmi puneau diverse